

Decizia nr. 35/2021 privind soluționarea sesizării formulate de Tribunalul Cluj - Secția penală, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a unei chestiuni de drept

În vigoare de la 25 iunie 2021

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 629 din 25 iunie 2021. Formă aplicabilă la **28 iunie 2021**.

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

Dosar nr. 764/1/2021

Daniel Grădinaru	- președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție - președintele completului
Ioana Alina Ilie	- judecător la Secția penală
Rodica Aida Popa	- judecător la Secția penală
Lavinia Valeria Lefterache	- judecător la Secția penală
Lucia Tatiana Rog	- judecător la Secția penală
Francisca Maria Vasile	- judecător la Secția penală
Simona Daniela Encean	- judecător la Secția penală
Maricela Cobzariu	- judecător la Secția penală
Leontina Șerban	- judecător la Secția penală

Pe rol se află soluționarea sesizării formulate de Tribunalul Cluj - Secția penală, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

" Dacă în procedura contestației la executare, în interpretarea art. 598 alin. (1) lit. c) teza finală din Codul de procedură penală (împiedicare la executare), atunci când pentru o parte dintre pedepsele indicate în mandatul european de arestare emis de autoritatea judiciară solicitantă română, autoritatea judiciară de executare străină refuză predarea, iar pentru o altă parte dintre pedepse admite predarea:

- impedimentul la executarea pedepselor cu privire la care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este temporar, aceste pedepse putând fi executate ulterior, în condițiile art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004, republicată (text aplicabil prin analogie și în ipoteza refuzului de predare), sau

- impedimentul la executarea pedepselor cu privire la care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este definitiv, aceste pedepse aplicate de instanțele române neputând fi executate pe teritoriul României ulterior executării pedepselor pentru care s-a admis predarea."

Completul este legal constituit conform dispozițiilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 36 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, doamna Maricela Cobzariu, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Conform art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare, la ședința de judecată participă doamna Manuela Maria Pușcă, magistrat-asistent în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Nicoleta Ecaterina Eucarie.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 764/1/2021 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

De asemenea a menționat că la dosar au transmis puncte de vedere curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș, Timișoara și instanțele arondate acestora (menționate în raport), Facultatea de Drept din cadrul Universității "Al. I. Cuza" din Iași, Facultatea de Drept din cadrul Universității "Babeș-Bolyai" din Cluj-Napoca, Centrul de Cercetări în Științe Penale din cadrul Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara, Facultatea de Drept din cadrul Universității "Titu Maiorescu" din București și de către Direcția Legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În continuare, a învederat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost înaintat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

La data de 7 aprilie 2021, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus Adresa nr. 480/C/766/III-5/2020 prin care s-a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept cu care a fost sesizată instanța, fiind depuse în acest sens și concluzii scrise.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, constatând că nu sunt cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 764/1/2021.

Reprezentantul Ministerului Public a susținut că sesizarea este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite condițiile privind sesizarea unei probleme de drept care să nu fi primit o rezolvare anterioară prin mecanismele ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii și cea privind existența unei chestiuni de drept de lămurirea căreia depinde soluționarea pe fond a cauzei.

În acest sens a făcut trimitere la Decizia nr. 15 din data de 28 mai 2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în Dosarul nr. 699/1/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din data de 3 august 2020, în considerentele căreia se regăsesc suficiente elemente în baza cărora chestiunea de drept invocată de instanța de trimitere poate fi lămurită.

În opinia reprezentantului Ministerului Public, situația premisă pe care se grefează prezenta sesizare este aceeași cu cea examinată prin Decizia nr. 15 din 28 mai 2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în Dosarul nr. 699/1/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din data de 3 august 2020, respectiv refuzul autorității judiciare străine de predare a persoanei condamnate pentru o parte dintre pedepsele ce fac obiectul mandatului european de arestare emis de autoritatea judiciară română.

De asemenea a precizat că textele de lege ce se solicită a fi interpretate sunt diferite, însă ambele sesizări vizează executarea pedepselor pentru care s-a refuzat predarea și se întemeiază pe excepții de la regula specialității.

A mai arătat că simpla lecturare a dispozițiilor art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004 și a art. 598 alin. (1) lit. c) teza a II-a din Codul de procedură penală este suficientă pentru a stabili că, în ipoteza unui mandat european de arestare emis în scopul executării pedepselor, sancțiunile ce au făcut obiectul mandatului

europăean de arestare și pentru care statul solicitat a respins predarea vor fi executate ulterior, succesiv momentului încetării protecției oferite de statul olandez prin refuz. Punerea în executare a pedepsei refuzate de autoritatea străină se va realiza la un moment viitor, prin emiterea unui mandat de executare a pedepsei distinct, numai după executarea sau liberarea din executarea pedepsei ce a fost pusă în executare prin mandatul european de arestare, dacă nu se împlinesc termenul prescripției executării.

Constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, a declarat dezbaterile închise, iar Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea din data de 5 martie 2021, pronunțată de Tribunalul Cluj - Secția penală în Dosarul nr. 1.494/219/2020*, în baza art. 475 alin. (1) din Codul de procedură penală, a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

" Dacă în procedura contestației la executare, în interpretarea art. 598 alin. (1) lit. c) teza finală din Codul de procedură penală (împiedicare la executare), atunci când pentru o parte dintre pedepsele indicate în mandatul european de arestare emis de autoritatea judiciară solicitantă română, autoritatea judiciară de executare străină refuză predarea, iar pentru o altă parte dintre pedepse admite predarea:

- impedimentul la executarea pedepselor cu privire la care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este temporar, aceste pedepse putând fi executate ulterior, în condițiile art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004, republicată (text aplicabil prin analogie și în ipoteza refuzului de predare), sau

- impedimentul la executarea pedepselor cu privire la care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este definitiv, aceste pedepse aplicate de instanțele române neputând fi executate pe teritoriul României ulterior executării pedepselor pentru care s-a admis predarea."

I¹. - Dispozițiile legale incidente:

- art. 598 alin. (1) din Codul de procedură penală:

" (1) Contestația împotriva executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri:

a) când s-a pus în executare o hotărâre care nu era definitivă;

b) când executarea este îndreptată împotriva altei persoane decât cea prevăzută în hotărârea de condamnare;

c) când se ivește vreo nelămurire cu privire la hotărârea care se execută sau vreo împiedicare la executare;

d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și d), contestația se face, după caz, la instanța prevăzută la art. 597 alin. (1) sau (6), iar în cazul prevăzut la alin. (1) lit. c), la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută. În cazul în care nelămurirea privește o dispoziție dintr-o hotărâre pronunțată în apel sau în recurs în casație, competența revine, după caz, instanței de apel sau Înaltei Curți de Casație și Justiție."

- art. 117 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 mai 2019:

" (1) Consimțământul pentru urmărirea, judecarea, condamnarea sau deținerea unei persoane de către autoritățile române pentru alte fapte comise anterior predării acesteia în baza unui mandat european de arestare se prezumă că a fost dat de către acele state membre care au transmis o notificare în acest sens

Secretariatului general al Consiliului Uniunii Europene, dacă autoritatea judiciară de executare nu dispune altfel prin hotărârea de predare.

(2) Cu excepția cazurilor menționate la alin. (1) și (4), persoana predată autorităților române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării decât dacă statul membru de executare o consimte. În acest scop, autoritatea judiciară română emitentă va prezenta autorității judiciare de executare o cerere de autorizare, însoțită de informațiile prevăzute la art. 87 alin. (1).

(3) În relația cu alte state membre decât cele prevăzute la alin. (1), consimțământul autorității judiciare române de executare este necesar. În acest sens, judecătorul competent se pronunță, prin încheiere definitivă, dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 98.

(4) Dispozițiile alineatelor anterioare nu se aplică atunci când intervine una dintre următoarele circumstanțe:

a) când persoana urmărită a renunțat în mod expres în fața autorității judiciare de executare la regula specialității, înaintea predării;

b) când persoana urmărită a renunțat, după predare, să recurgă la regula specialității în legătură cu anumite infracțiuni anterioare predării sale. Declarația de renunțare la regula specialității se dă în fața autorității judiciare competente a statului membru emitent, întocmindu-se un proces-verbal conform dreptului intern al acestuia. Persoana urmărită are dreptul de a fi asistată de un avocat. Renunțarea la regula specialității trebuie să fie voluntară și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor acesteia;

c) când, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului membru căruia i-a fost predată, persoana în cauză nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit;

d) când infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă privativă de libertate;

e) când la terminarea procesului penal nu se aplică o pedeapsă privativă de libertate sau o măsură de siguranță."

II. Expunerea succintă a cauzei

Prin Sentința penală nr. 625 din data de 3 decembrie 2020 pronunțată de Judecătoria Dej, după trimiterea cauzei spre rejudecare, a fost respinsă, ca neîntemeiată, contestația la executare formulată de persoana condamnată (...), având ca obiect Mandatul de executare nr. 182 din data de 2 iunie 2020 emis în baza Sentinței penale nr. 150 din data de 2 martie 2020 a Judecătoriei Dej, astfel cum a fost modificată prin Decizia penală nr. 206 din data de 28 mai 2020 a Tribunalului Cluj.

În motivare, s-a argumentat că în primul ciclu procesual, prin Decizia penală nr. 417 din data de 14 octombrie 2020 pronunțată de Tribunalul Cluj - Secția penală, a fost admisă contestația formulată de contestatorul (...) împotriva Sentinței penale nr. 409 din data de 7 august 2020 a Judecătoriei Dej, pe care a desființat-o doar sub aspectul omisiunii de a soluționa capătul de cerere privind împiedicarea la executare în sensul art. 598 alin. (1) lit. c) teza a II-a din Codul de procedură penală și a trimis cauza spre rejudecare Judecătoriei Dej, pentru a analiza și capătul de cerere menționat.

Tribunalul a constatat că sentința este legală și temeinică raportat la aspectele asupra cărora judecătorul de la instanța de fond s-a pronunțat. Există autoritate de lucru judecat raportat la Decizia penală nr. 206 din data de 28 mai 2020 pronunțată de Tribunalul Cluj - Secția penală în ceea ce privește modalitatea de aplicare a legii penale mai favorabile, iar regula specialității nu este aplicabilă în cauză raportat la considerentele prezentate de instanța de fond. Condamnatul (...) a fost predat din Olanda în baza unui mandat european de arestare și nu a unei cereri de extrădare, putându-se discuta despre aplicarea regulii specialității în baza art. 117 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 mai 2019, și nu a art. 74 din aceeași lege.

S-a arătat că Tribunalul a evidențiat că persoana condamnată nu a renunțat la regula specialității și face în mod

repetat referire la faptul că statul olandez a refuzat predarea sa pentru executarea unora dintre pedepsele specificate în mandatele europene de arestare - conform scrisorii întocmite de autoritățile judiciare din Olanda au fost emise astfel de mandate în Dosarul nr. 2.552/314/2013 al Judecătorei Suceava și în Dosarul nr. 65/227/2009 al Judecătorei Fălticeni, pentru o parte dintre pedepsele menționate în acestea refuzându-se predarea.

Tribunalul, prin hotărârea prin care a dispus rejudecarea, a arătat că regula specialității se referă la pedepse care nu sunt cuprinse în mandatul european de arestare, comise anterior, or condamnatului nu i s-au aplicat astfel de pedepse. S-a făcut trimitere la considerentele Deciziei nr. 15 din data de 28 mai 2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în Dosarul nr. 699/1/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din data de 3 august 2020.

Însă, în contestația la executare adresată Judecătorei Dej condamnatul a solicitat, în primul rând, aplicarea art. 598 alin. (1) lit. c) teza a II-a din Codul de procedură penală privind Mandatul de executare nr. 182 din data de 2 iunie 2020 al Judecătorei Dej. Prin urmare, s-a arătat în respectiva decizie că trebuia soluționată și contestația la executare formulată de contestator, având ca obiect împiedicarea la executare a pedepsei rezultante stabilite prin decizia tribunalului, anterior menționată.

În continuare, Judecătoria Dej a reținut, după ce a fost trimis dosarul spre rejudecare, că execută o pedeapsă rezultantă finală de 17 ani, 1 lună și 47 de zile de închisoare, fiind încarcerat în baza Mandatului de executare nr. 182 din data de 2 iunie 2020 emis în baza Sentinței penale nr. 150 din data de 2 martie 2020 a Judecătorei Dej, astfel cum a fost modificată prin Decizia penală nr. 206 din data de 28 mai 2020 a Tribunalului Cluj, îndreptată prin încheierile penale nr. 176 din data de 17 iunie 2020 și nr. 188 din data de 23 iunie 2020.

Prin această decizie, în baza art. 597 alin. (7) și (8) din Codul de procedură penală raportat la art. 425¹ alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală raportat la art. 595 din Codul de procedură penală și art. 6 alin. (1) și (5) din Codul penal, s-au admis în parte contestațiile reunite formulate de acesta sub aspectul aplicării legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei și, procedând la recalcularea pedepsei conform dispozițiilor Codului penal în vigoare, mai favorabil, Tribunalul Cluj a descontopit pedeapsa rezultantă de 18 ani de închisoare aplicată condamnatului prin Sentința penală nr. 1.088 din data de 12 iulie 2017 a Judecătorei Focșani, definitivă prin Decizia penală nr. 1.218 din data de 22 noiembrie 2017 a Curții de Apel Galați, în pedepsele componente, repuse în individualitatea lor, a redus apoi cele două pedepse vizate de dispozițiile legii penale mai favorabile, operațiune urmată de recontopirea tuturor pedepselor, inclusiv a celor două reduse, dar și a celor trei pedepse de 6 ani de închisoare, de 2 ani și 6 luni de închisoare și cea de 8 luni de închisoare.

Instanța de fond a reținut că în privința acestor trei pedepse, prin Sentința penală nr. 266 din data de 14 octombrie 2016 a Judecătorei Suceava (Dosar nr. 5.371/314/2016), s-a constatat ivit un impediment la executare, pe motiv că Tribunalul Amsterdam a refuzat predarea condamnatului, însă acest mandat a fost la rândul său anulat prin Sentința penală nr. 1.088 din data de 12 iulie 2017 a Judecătorei Focșani, definitivă prin Decizia penală nr. 1.218 din data de 22 noiembrie 2017 a Curții de Apel Galați, care nu a mai avut în vedere împiedicarea la executare constatată anterior de Judecătoria Suceava.

Totodată, instanța de fond a constatat că în Dosarul nr. 4.290/219/2019 Tribunalul Cluj, ca instanță de control judiciar, a arătat că problema autorității de lucru judecat evocată de Judecătoria Dej în respectiva cauză trebuie înțeleasă strict din perspectiva anulării Mandatului de executare nr. 541/2013 al Judecătorei Suceava prin Sentința penală nr. 266 din data de 14 octombrie 2016 a Judecătorei Suceava. Or, acest mandat de executare a fost anulat ulterior, ca urmare a efectuării altor operațiuni de contopire prin hotărâri judecătorești definitive, ceea ce ar însemna că Sentința penală nr. 266 din data de 14 octombrie 2016 a Judecătorei Suceava poate fi invocată cu titlu de autoritate de lucru judecat doar în ipoteza unei contestații la executare care ar avea ca efect anularea aceluiași Mandat nr. 541/2013 al Judecătorei Suceava.

Astfel, s-a reținut de către Judecătoria Dej că Sentința penală nr. 266 din data de 14 octombrie 2016 a

Judecătoria Suceava nu se bucură de autoritatea lucrului judecat cu privire la Mandatul de executare nr. 182 din data de 2 iunie 2020 emis în baza Sentinței penale nr. 150 din data de 2 martie 2020 a Judecătoria Dej, astfel cum a fost modificată prin Decizia penală nr. 206 din data de 28 mai 2020 a Tribunalului Cluj.

S-a apreciat că, analizând legalitatea și temeinicia acestui ultim mandat de executare a pedepsei închisorii prin prisma regulii specialității, instanța de fond a statuat definitiv că aspectele invocate de contestator cu privire la cele trei pedepse nu se circumscriu acestui principiu, reținându-se legala lor contopire în pedeapsa rezultantă finală de 17 ani, 1 lună și 47 de zile de închisoare.

Împotriva acestei sentințe a formulat contestație condamnatul, criticând faptul că nu se ține seama de deciziile instanței olandeze.

III. Punctul de vedere al instanței care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la problema de drept a cărei dezlegare se solicită

În opinia completului de judecată titular al sesizării, trebuie observat că fără a antama soluția pe fondul cauzei, legiuitorul nu a menționat explicit, de lege lata, consecințele deciziei autorității străine de executare a mandatului european de arestare de admitere parțială a predării unei persoane solicitate în raport cu pedepsele cuprinse în mandatul emis de autoritatea solicitantă română.

În situația în care refuzul predării este motivat de faptul că autoritatea emitentă română nu a prezentat o garanție necondiționată a dreptului persoanei solicitate de a contesta condamnările și a obține în întregime rejudecarea (fiind condamnat în lipsă), iar ulterior predării cauzele în care au fost pronunțate hotărârile de condamnare pentru care s-a refuzat predarea nu au fost rejudecate în condițiile art. 466 și următoarele din Codul de procedură penală, impedimentul la executarea acestor pedepse apare ca fiind unul definitiv, neputându-se aplica dispozițiile art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004 (nu va fi necesar consimțământul statului membru de executare pentru privarea de libertate a persoanei predate dacă, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului membru căruia i-a fost predată, persoana în cauză nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit). Acest text are în vedere ipoteze în care autoritatea de executare nu a cunoscut existența respectivelor condamnări, aspect ce nu este incident în situația prezentată.

De altfel, art. 4 alin. (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI, referitor la una dintre excepțiile în care nu se poate refuza executarea mandatului european de arestare emis, printre altele, în scopul executării unei pedepse (când persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia), are în vedere asigurarea posibilității efective a persoanei după predare de a solicita rejudecarea cauzei/promovarea unei căi de atac în statul membru emitent.

Or, în ipoteza în cauză, acest moment a fost depășit, autoritatea de executare refuzând explicit predarea pentru executarea acestor condamnări.

IV. Punctul de vedere al procurorului și al părților cu privire la problema de drept a cărei dezlegare se solicită

Procurorul a apreciat că problema de drept este reprezentată de lipsa unui text legal explicit care să fie avut în vedere în ipoteza în care autoritatea străină de executare a mandatului european de arestare admite în parte cererea de predare, pentru o parte dintre pedepse, respingând predarea. Ca atare, a apreciat că este de interes să se cunoască dacă respectivele pedepse se execută în condițiile analogice referitoare la excepțiile de la principiul specialității reglementate de Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 mai 2019, sau refuzul constituie un veritabil impediment la executare.

Avocatul contestatorului a susținut că Legea nr. 302/2004, republicată, nu cuprinde explicit un text care ar putea fi avut în vedere în această situație, care să fie corelat cu dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la contestația la executare.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara.

Ca observație generală trebuie menționat că la nivelul instanțelor nu există o jurisprudență bogată astfel încât să fie relevantă în raport cu problema de drept analizată.

În urma consultării instanțelor de judecată, s-au evidențiat două opinii.

1. Impedimentul la executarea pedepselor cu privire la care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este definitiv, aceste pedepse aplicate de instanțele române neputând fi executate pe teritoriul României ulterior executării pedepselor pentru care s-a admis predarea.

În acest sens au opinat Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Brașov, Tribunalul Ialomița, Judecătoria Cornetu, Judecătoria Liești, Judecătoria Iași (Sentința penală nr. 3.086 din data de 25 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 24.321/245/2012, modificată și rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 217 din data de 16 aprilie 2013 a Tribunalului Iași; Sentința penală nr. 253 din data de 8 februarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 27.596/245/2017, rămasă definitivă prin necontestare la data de 24 februarie 2018; Sentința penală nr. 3.516 din data de 21 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 27.595/245/2017, rămasă definitivă prin necontestare la data de 13 ianuarie 2018), Judecătoria Huși, Judecătoria Caransebeș, Tribunalul Arad.

2. Impedimentul la executarea pedepselor cu privire la care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este temporar, aceste pedepse putând fi executate ulterior, în condițiile art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004, republicată (text aplicabil prin analogie și în ipoteza refuzului de predare).

În acest sens au opinat Judecătoria Onești, Judecătoria Buhuși, Curtea de Apel București, Judecătoria Buftea, Tribunalul Giurgiu, Judecătoria Bistrița, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Iași, Tribunalul Vaslui, Curtea de Apel Timișoara, Tribunalul Timiș, Judecătoria Lugoj, Judecătoria Timișoara (Sentința penală nr. 3.378 din data de 24 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 21.263/325/2019, definitivă prin Decizia penală nr. 656/CONT din data de 9 iulie 2020 a Tribunalului Timiș), Judecătoria Oravița și Tribunalul Timiș.

Răspunsurile formulate de Curtea de Apel Alba Iulia, Judecătoria Brașov, Judecătoria Făgăraș, Judecătoria Rupea, Judecătoria Zărnești, Tribunalul Covasna, Judecătoria Sfântu Gheorghe, Judecătoria Târgu Mureș, Judecătoria Întorsura Buzăului, Tribunalul Brașov, Curtea de Apel Cluj, Judecătoria Năsăud, Judecătoria Beclean, Tribunalul Cluj, Tribunalul Maramureș, Tribunalul Sălaj, Curtea de Apel Constanța și instanțele arondate, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Ploiești și instanțele arondate și Curtea de Apel Suceava cuprind doar mențiunea neidentificării în jurisprudența proprie sau a instanțelor arondate acestora a unor hotărâri relevante pentru problema de drept ce face obiectul sesizării.

Curtea de Apel Târgu Mureș nu a expus o părere relativ la problema de drept în discuție, anexând în copie Sentința penală nr. 475 din 29 octombrie 2019 pronunțată în Dosarul nr. 912/268/2019, însă hotărârea atașată este irelevantă în contextul în care cauza nu vizează chestiunea de drept supusă dezlegării.

VI. Jurisprudență relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Din perspectiva deciziilor obligatorii, menite să asigure unificarea practicii judiciare, a fost identificată următoarea decizie relevantă în problema de drept analizată:

Decizia nr. 15 din data de 28 mai 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în Dosarul nr. 699/1/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din data de 3 august 2020, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Timiș - Secția penală, în Dosarul nr. 21.263/325/2019, prin care se solicita pronunțarea

unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: "Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, care reglementează regula specialității - «cu excepția cazurilor menționate la alin. (1) și (4), persoana predată autorităților române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării decât dacă statul de executare o consimte» -, cu raportare la situația ce face obiectul prezentei cauze, în care statul de trimitere refuză extrădarea pentru executarea uneia din infracțiunile aflate în concurs, pentru care persoana este condamnată, fiind necesar a se clarifica dacă pedeapsa pentru care extrădarea a fost respinsă va trebui să fie executată sau nu de către persoana condamnată după executarea pedepsei pentru care extrădarea a fost admisă. (...)

Dispozițiile art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, nu generează niciun fel de dificultăți de interpretare, textele fiind clare, lipsite de orice echivoc. (...)

Dispozițiile art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, consacră regula specialității care guvernează predarea în baza unui mandat european de arestare, regulă preluată din materia extrădării, și care interzice urmărirea, judecarea sau privarea de libertate a unei persoane predate autorităților române pentru o altă faptă anterioară predării, cu excepția cazului în care statul membru de executare consimte în acest sens.

Regula specialității este aplicabilă aspectelor ce nu au fost supuse evaluării autorității judiciare solicitate. Regula specialității se analizează în raport cu fapta anterioară predării sau pedeapsa anterioară predării, exterioare solicitărilor transmise prin mandatul european de arestare. Ce a fost evaluat și respins de autoritatea solicitată nu intră sub incidența principiului specialității.

Aspectele invocate de instanța de sesizare nu se circumscriu regulii specialității întrucât fapta la care se face referire (infracțiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere) a fost avută în vedere la emiterea mandatului european de arestare de către autoritățile judiciare române, solicitarea de predare fiind respinsă de statul austriac.

Astfel, nu se poate reține incidența dispoziției legale invocate de instanța de trimitere, art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, norma legală pusă în discuție fiind suficient de clară pentru a decela voința legiuitorului, respectiv faptul că se au în vedere alte fapte decât cele care au constituit temeiul emiterii mandatului european de arestare."

VII. Jurisprudență relevantă a Curții Constituționale

În jurisprudența Curții Constituționale nu au fost identificate decizii relevante pentru problema de drept ce formează obiectul examinării în cauză.

VIII. Jurisprudență relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

IX. Punctul de vedere al Direcției legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 399 din data de 24 martie 2021 înaintată de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, punctul de vedere exprimat este în sensul că sesizarea ce formează obiectul prezentului dosar este inadmisibilă, întrucât nu este întrunită condiția privind existența unei veritabile chestiuni de drept, astfel cum a fost conturată în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală privitoare la dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

În cuprinsul adresei s-a arătat că prin Decizia nr. 15 din data de 28 mai 2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în Dosarul nr. 699/1/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din data de 3 august 2020, deși a fost

pronunțată o soluție de respingere a sesizării, ca inadmisibilă, aplicabilitatea regulii specialității a fost clarificată.

X. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 480/C/766/III-5/2021 din data de 7 aprilie 2021, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat punctul de vedere asupra chestiunii de drept a cărei rezolvare de principiu s-a solicitat.

A solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Tribunalul Cluj - Secția penală în Dosarul nr. 1.494/219/2020*, apreciind că, pe de o parte, nu este îndeplinită condiția de admisibilitate privind sesizarea unei probleme de drept care să nu fi primit o rezolvare anterioară prin mecanismele ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii, iar, pe de altă parte, nu este îndeplinită condiția vizând existența unei veritabile chestiuni de drept de care să depindă soluționarea cauzei și care să necesite lămuriri sau interpretări.

Așadar, sub un prim aspect, a arătat că dezlegarea chestiunii de drept invocate de instanța de trimitere rezultă în mod implicit din considerentele Deciziei nr. 15 din data de 28 mai 2020, pronunțată în aceeași procedură.

A apreciat că situația premisă pe care se grefează prezenta sesizare este aceeași cu cea examinată prin decizia anterior amintită, respectiv refuz al autorității judiciare străine de predare a persoanei condamnate pentru o parte dintre pedepsele ce fac obiectul mandatului european de arestare emis de autoritatea română.

În cuprinsul Deciziei nr. 15 din data de 28 mai 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în Dosarul nr. 699/1/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din data de 3 august 2020, se reține că regula specialității este incidentă doar pentru aspectele ce nu au fost supuse evaluării autorității judiciare solicitate, precum și că regula specialității se analizează în raport cu fapte sau pedepse anterioare predării, exterioare solicitărilor transmise prin mandatul european de arestare, iar ceea ce a fost evaluat și respins de autoritatea judiciară solicitată nu intră sub incidența principiului specialității.

Sub un al doilea aspect, a susținut că simpla lecturare a art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 mai 2019, și a art. 598 alin. (1) lit. c) teza a II-a din Codul de procedură penală este suficientă pentru a stabili că, în ipoteza unui mandat european de arestare emis în scopul executării pedepselor, sancțiunile ce au făcut obiectul mandatului și pentru care statul solicitant a respins predarea vor fi executate ulterior, succesiv momentului încetării protecției oferite de statul olandez prin refuz.

XI. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse examinării.

Facultatea de Drept din cadrul Universității "Alexandru Ioan Cuza" din Iași a opinat în sensul că problema de drept supusă dezlegării este inadmisibilă, apreciind că nu este îndeplinită condiția privind existența unei veritabile chestiuni de drept, făcând referire la Decizia nr. 15 din data de 28 mai 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită a apreciat că impedimentul la executarea pedepselor cu privire la care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este temporar, aceste pedepse putând fi executate ulterior, în condițiile art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004, republicată.

Facultatea de Drept din cadrul Universității "Babeș-Bolyai" a opinat în sensul că impedimentul la executarea pedepselor cu privire la care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este temporar, aceste pedepse putând fi executate ulterior, în condițiile art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004, republicată.

Centrul de cercetări în științe penale din cadrul Facultății de Drept a Universității de Vest Timișoara, cu privire la admisibilitatea sesizării formulate de Tribunalul Cluj - Secția penală, a arătat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

În ceea ce privește chestiunea de drept supusă dezlegării a apreciat că impedimentul la executarea pedepselor cu privire la care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este definitiv, aceste pedepse aplicate de instanțele române neputând fi executate pe teritoriul României ulterior executării pedepselor pentru care s-a admis predarea.

Facultatea de Drept din cadrul Universității "Titu Maiorescu" din București a opinat în sensul că sesizarea formulată de Tribunalul Cluj - Secția penală în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile cu privire la problema de drept supusă dezlegării este inadmisibilă, întrucât nu este îndeplinită condiția referitoare la existența unei veritabile chestiuni de drept de care să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

XII. Raportul judecătorului asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție:

Potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală "Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prelabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată."

Rezultă din conținutul textului de lege enunțat că admisibilitatea sesizării formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prelabile impune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

- instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;
- chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prelabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare;
- soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

În analiza primei condiții care se impune a fi îndeplinită în vederea admisibilității sesizării, respectiv ca instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, Înalta Curte constată aceasta este pe deplin îndeplinită în cauză, Tribunalul Cluj - Secția penală este investit cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, și anume a contestației formulate împotriva Sentinței penale nr. 625 din data de 3 decembrie 2020 a Judecătoriei Dej, pronunțate în Dosarul nr. 1.494/219/2020*, cauza având ca obiect contestație la executare.

Analizând cea de-a doua condiție de admisibilitate, respectiv chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prelabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare, Înalta Curte constată că nu este îndeplinită în cauză.

În acest sens se impune a se preciza că în mod constant s-a statuat în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție că în analiza condiției referitoare la existența unei chestiuni de drept care să nu fi fost încă dezlegată de instanța supremă prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești este obligatoriu a ne raporta atât la hotărâri prin care să se fi statuat în mod explicit asupra problemei de drept ridicate de instanța de trimitere, cât și la considerentele unei asemenea decizii, dacă aceasta oferă elemente suficiente care să conducă la dezlegarea problemei de drept invocate.

Or, în speță, deși chestiunea de drept ridicată prin intermediul sesizării în cauză nu a mai fost examinată în modalitatea în care a fost formulată, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat în mod explicit asupra ei printr-o hotărâre prelabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, în concret se apreciază că nu este necesară intervenția instanței supreme, fiind deja pronunțată o decizie anterioară în aceeași procedură, care oferă criteriile în baza cărora instanța de trimitere poate stabili sfera de aplicare a regulii specialității și a excepțiilor de la această regulă, ambele reglementate de

art. 117 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 mai 2019, și implicit, soluția problemei de drept ce face obiectul sesizării.

În concret, din considerentele Deciziei nr. 15 din 28 mai 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în Dosarul nr. 699/1/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din data de 3 august 2020, rezultă că "regula specialității este aplicabilă aspectelor ce nu au fost supuse evaluării autorității judiciare solicitate. Regula specialității se analizează în raport cu fapta anterioară predării sau pedeapsa anterioară predării, exterioare solicitărilor transmise prin mandatul european de arestare. Ce a fost evaluat și respins de autoritatea solicitată nu intră sub incidența principiului specialității.

Aspectele invocate de instanța de sesizare nu se circumscriu regulii specialității întrucât fapta la care se face referire (infrațiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere) a fost avută în vedere la emiterea mandatului european de arestare de către autoritățile judiciare române, solicitarea de predare fiind respinsă de statul austriac.

Astfel, nu se poate reține incidența dispoziției legale invocate de instanța de trimitere, art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004, republicată, norma legală pusă în discuție fiind suficient de clară pentru a decela voința legiuitorului, respectiv faptul că se au în vedere alte fapte decât cele care au constituit temeiul emiterii mandatului european de arestare".

Așadar, examinând comparativ cele două sesizări, Înalta Curte constată că, deși textele de lege ce se solicită a fi interpretate par a fi diferite, totuși situația premisă pe care se grefează prezenta sesizare este aceeași cu cea examinată prin Decizia nr. 15 din data de 28 mai 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în Dosarul nr. 699/1/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din data de 3 august 2020, respectiv refuzul autorității judiciare străine de predare a persoanei condamnate pentru o parte dintre pedepsele ce fac obiectul mandatului european de arestare emis de autoritatea judiciară română, decizie prin care, de asemenea, a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea.

Situația premisă de la care pornește întrebarea adresată de către instanța de trimitere nu presupune aplicarea regulii specialității, întrucât vizează însăși situația de fapt pentru care autoritatea solicitată, respectiv statul solicitat, a emis o decizie de respingere. Or, astfel cum rezultă din decizia anterior menționată, ceea ce a fost evaluat și respins de autoritatea solicitată nu intră sub incidența principiului specialității, neputând fi aplicate nici excepțiile de la acest principiu.

În acest sens se reține că în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-au pronunțat soluții de respingere, ca inadmisibile, a sesizărilor pentru neîndeplinirea celei de-a doua condiții de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

Înalta Curte consideră astfel că în speță nu este îndeplinită nici condiția referitoare la legătura problemei de drept ce se solicită a fi dezlegată cu soluționarea pe fond a cauzei din perspectiva existenței unei veritabile chestiuni de drept care să necesite o dezlegare din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în accepțiunea conferită acestui criteriu de jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

În analiza condiției de admisibilitate pentru a putea face obiectul sesizării instanței supreme, problema de drept trebuie să fie determinantă în ce privește soluționarea pe fond a cauzei în care a fost ridicată și incumbată în sintagma "chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei" folosită de legiuitor în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte va face referire la considerentele Deciziei emise de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 17 din data de 24 septembrie 2019 în Dosarul nr. 1.816/1/2019, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 875 din 30 octombrie 2019, cu consecințe asupra cauzei de față, remarcabilă atât în conținut, cât și sub aspectul faptului că aserțiunile făcute în cuprinsul acesteia sunt aplicabile și în speță:

În jurisprudența anterioară în materie s-a statuat, în mod progresiv, asupra înțelesului ce trebuie atribuit sintagmei "chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei", regăsită în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală.

S-a subliniat, sub un prim aspect, că sesizarea în procedura întrebării prealabile trebuie efectuată doar în situația în care, în cursul soluționării unei cauze penale, se pune problema interpretării și aplicării unor dispoziții legale neclare, echivoce și care ar putea da naștere mai multor soluții. Per a contrario, procedura nu poate fi folosită în cazul în care aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident încât nu lasă loc de îndoială (Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 19 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 29 iunie 2017, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 5 din 10 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 2 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 15 aprilie 2016, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 10 iulie 2017, și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2 din 8 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2018).

Totodată, Înalta Curte reține și considerentele Deciziei nr. 3 din 19 ianuarie 2015, pronunțate de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 3 aprilie 2015, din care reiese că "deși nu este menționată *expressis verbis* ca o condiție de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, este necesar ca sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție să aibă ca obiect o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecătii".

Or, argumentele expuse anterior în materie civilă sunt perfect valabile și în materie penală, având în vedere scopul și finalitatea similară a hotărârii prealabile, ca mecanism de unificare a practicii judiciare în ambele materii.

Astfel, numai o problemă de drept de o dificultate rezonabilă și de natură a da naștere, în mod previzibil, unor interpretări judiciare diferite legitimează intervenția instanței supreme într-o cauză pendinte.

Intervenția Înaltei Curți în procedura reglementată de art. 475 din Codul de procedură penală este legitimă atunci când tinde la clarificarea înțelesului unei sau mai multor norme juridice ambigue sau complexe, al căror conținut ori succesiune în timp pot da naștere la dificultăți rezonabile de interpretare pe cale judecătorească, afectând, în final, unitatea aplicării lor de către instanțele naționale.

Se constată, așadar, că problema cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție nu reprezintă o veritabilă chestiune de drept și nu este necesară o dezlegare din partea instanței supreme, în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile.

În acest context, Înalta Curte constată că instanța de trimitere a urmărit de la Înalta Curte de Casație și Justiție o confirmare a soluției ce se prefigurează în cauza cu care a fost investită, și nu o dezlegare a unei probleme de drept ce impune apelarea la mecanismul de asigurare a unei practici judiciare unitare, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile obligatorii, de la momentul publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, pentru toate instanțele (Decizia nr. 26 din 23 noiembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 13 aprilie 2018).

Or, procedura pronunțării unei asemenea hotărâri este condiționată de existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei în care s-a dispus sesizarea, nefiind permis a se apela la acest mijloc legal în scopul de a primi de la instanța supremă rezolvarea în concret a speței în formula confirmării sau

infirmării soluției ce se prefigurează în cauză.

Intervenția Înaltei Curți în procedura reglementată de art. 475 din Codul de procedură penală este legitimă atunci când tinde la clarificarea înțelesului uneia sau mai multor norme juridice ambigue sau complexe, al căror conținut ori succesiune în timp pot da naștere la dificultăți rezonabile de interpretare pe cale judecătorească, afectând, în final, unitatea aplicării lor de către instanțele naționale.

În considerarea celor anterior expuse, având în vedere neîntrunirea condițiilor cerute de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte nu va proceda la analiza pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, apreciind că sesizarea formulată de Tribunalul Cluj - Secția penală este inadmisibilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Cluj - Secția penală, în Dosarul nr. 1.494/219/2020*, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

" Dacă în procedura contestației la executare, în interpretarea art. 598 alin. (1) lit. c) teza finală din Codul de procedură penală (împiedicare la executare), atunci când pentru o parte dintre pedepsele indicate în mandatul european de arestare emis de autoritatea judiciară solicitantă română, autoritatea judiciară de executare străină refuză predarea, iar pentru o altă parte dintre pedepse admite predarea:

- impedimentul la executarea pedepselor cu privire la care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este temporar, aceste pedepse putând fi executate ulterior, în condițiile art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004, republicată (text aplicabil prin analogie și în ipoteza refuzului de predare), sau

- impedimentul la executarea pedepselor cu privire care s-a refuzat predarea pentru motivul că persoana condamnată nu are posibilitatea să conteste condamnarea pronunțată în lipsă este definitiv, aceste pedepse aplicate de instanțele române neputând fi executate pe teritoriul României ulterior executării pedepselor pentru care s-a admis predarea."

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 25 mai 2021.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A
ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător DANIEL GRĂDINARU

Magistrat-asistent,
Manuela Maria Pușcă